

Μεταφράσεις

Jules Supervielle

Visage qui m'attire en mes secrètes rives
Ton nom simple et léger je ne sais pas le dire,
Sur ma langue toujours il se contracte et meurt.
Mais s'il est mort de peur, la peur le ressuscite.

Heureux celui qui peut dire: «Voici de l'herbe».
«Regardez ce cheval buvant à la rivière»
Ou bien: «Paul» ou «Robert» ou bien «Marie»
ou «Jeanne».

Mais c'est un autre nom celui qu'en moi j'
(étrangère)
Si mal, avec des mains qui sauraient mieux aimer.

Πρόσωπο που με τραβάς μέσ στις υφές μου όχθες
Τόνομά σου άηλό κι ελαφρύ δέν ξέρω νά τό λέω,
Πάντα πάντα στην γλώσσα μου ζαρώνει και πεθαίνει.
Μά αν πεθαίνει από φόβο, ό φόβος τό άνασταίνει.

Εύτυχισμένος όποιος μπορεί νά πει: «Νά τό χορτάρι»,
«Κοιτάζτε αυτό τό άλογο που κινεί στό ποτάμι»
Ή πάλι «ό Παύλος» ή «ό Ρομάρ» ή πάλι «ή Μαρία»
ή «ή Γιάννα».

Μά είναι άλλο τ' όνομα αυτό που νιγω μέσα μου
Τόσο καιό, μέ χέρια που θάπρετε νά ζέσουν τ' άγκαλιών
(καλλιτέρα)

Bella Akhmadulina

Though I've lived in contempt and disgrace,
black in soul and white of face,
yet if anyone could be said to hold
an ocean - such a one I was

You my faint-hearted swimmer, would
have sunk of your own, it was only
my loving and careful wave that
brought you to shore in safety.

And how did I treat you then? What
an unforgettable disaster:

You turned into a blue fish as
I cradled you in my water

I returned for you in a surge of
white surf, no fault of mine.
But my waves reduced you to terror,
you had to run back to escape me.

Then all the seas echoed with the
sounds of lamentation:
Ah, you were a child of my own,
poor child, please forgive me.

Μόλο που έζησα στην καταφρόνηση και στην τροπή
σχωρή στό πρόσωπο και μαύρη στην ψυχή,
όμως αν για κάποιοι λεγόταν πώς μοροόσε νά βαστήξει
έναν ωριανό - κήποιος τέτοιος κι έγω δά ήμου

Έσύ φοβιτσιάρη μου κομμημένη, θάλας
άνο μόνος σου νιγεί, ήταν μονάχα
τό τρυφερό προστυχίο μου κώμα
που σ' έφερε μέ άσφάλεια στην άκτή.

Και τότε πώς σου γέρθηκα;
Τι άξέχαστη συμφορά:
μεταμορφώθηκες σί μπλέ ψάρι
καθώς σέ λίνιζα μέσ στό νερό μου.

Ξανάγινα για σένα άφρισμένη
άσπρη θάλασσα, δέν έφταιγα έγω.
Όμως τά κύματα μου σί μίμυρναν μέ τρόπο,
έπρεπε νά τρέξεις πίσω για νά μου ζεγύγεις.

Τότε όλοι οι θάλασσες αντίχησαν
μέ τους ήκους του θρήνου.
Άχ, ήσουν άγορι δικό μου,
φτωχό άγορι, σί παρακαλώ συζητήσέ με.

Robert Desnos

LE DERNIER POÈME

J'ai rêvé tellement fort de toi
J'ai tellement marché, tellement parlé
Tellement aimé ton ombre,
Qu'il ne me reste plus rien de toi.
Il me reste d'être l'ombre parmi les ombre.
D'être cent fois plus ombre que l'ombre
D'être l'ombre qui viendra et reviendra
dans ta vie ensoleillée.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΠΟΙΗΜΑ

Σ' έχω τόσο πολύ όνειρευτεί
Έχω τόσο πολύ θαδίσει, τόσο πολύ μιλήσει
Τόσο πολύ αγαπήσει την σια σου,
Πού δεν μου μένει πιά τίποτε από σένα.
Μου μένει να είμαι ή σια μες στις σιές
Μά είμαι ένατό φορές πιο σια κι από την σια
Μά είμαι ή σια σου θά'ρδει και θά ξαναρθεί
μέσα στην ήλιοφώτιστη ψη σου.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ «των ψιλων»

Περιουλις Σφυρίδης

ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΕΡΩΤΑΣ

Τίς πόρνες, που παλιά πήγαίνα,
τίς πλήρωνα ύστερα από την πράξη μας.
Μέ σένα όμως ματώθνια,
δέν ήμουνα καθόλου προετοιμασμένος,
όταν στο τέλος του ιδανικού έρωτά μας
μου ήήτησε ένα κατοστάρινο.

ΜΟΝΟΚΑΤΟΙΚΙΕΣ

Σέ ξεχασμένες γωνίες της πόλης
υπάρχουν άνομα και μονοκατοικίες,
μέ κήπο, δέντρα και ρουλούδια.
Άνοίγει ή καρδιά μου να τις βλέπω
κι όμως τους ιδιοκτητες
τους τρώει ή έγνοια μήπως οι έρχολάδοι
δέν τους τις πάρουν αντιπαροχή.

ΑΝΘΟΠΩΛΕΙΑ

Μ' άρέσει να καζέω στα άνθοπωλεια.
Μου μεταδίδουν μια ψευδαίσθηση
της ανθρώπινης ήεστασίας
κι ως διατηρούν τα ρουλούδια σε ψυγείο.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΔΙΠΛΑΝΟΥ ΔΩΜΑΤΙΟΥ

Ο άνθρωπος που κατοικούσε
στο δίπλανό δωμάτιο
βογγούσε όλη τη νύχτα.
Μας χώριζε ένας μεσότοιχος
και μ' ένοχλούσε ή άγωνία του.
Τα χαράματα σώπασε
και μπόρεσα να κοιμηθώ.
Την άλλη μέρα τον σιωπώσανε

και βάλανε την έπιγραφή «ένομιιάζεται»

www.24grammata.com

Τώρα μ' ένοχλεί ή σιωπή
που έπιπρατεί στο δίπλανό δωμάτιο. (10)

ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΧΩΜΑ

Τό άσπρο χώμα
μου θυμίζει τό θάνατο.
Μπορεί έλειδή είναι ούδέτερο
ή γιατί θυμίζει χιόνια και λαγυνιά,
ή γιατί και τα σάβανα
είναι πάντα λευκά.

Ίσως άνομα
γιατί τη μέρα που έφυγε
γορούσε ένα άσπρο φουστάνι.

Νίκος Βασιλάκης

ΜΕΤΑ ΤΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ

Μετά τη συγκέντρωση
μ' άφησε στη μέση του δρόμου,
τσαλαωατημένη άγισα,
και πήρε τους συντρόφους σου
να πάτε για ούζακι

Έμεινε την ώρα έπαιζαν τα μεγάφωνα
τό τραγούδι:
«Είμαστε δυό, είμαστε τρείς...»
Κοίταξα γύρω μου τους ανθρώπους
κι είδα πως ήμουνα μονάχος...

ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ

Πολλά βιβλία ποιημάτων
μέ θερμές αφιερώσεις
από ανώνυμους σί έώνυμους θοιμτές
βρίσκω να πουλιούνται στο Μοναστήρακι

Σ' αυτό τό παζάρι της Κυριακής
ψάχνω να βρω και τό δικό μου
πού μέ τική κι ευτίμηση
σου είχα αφιερώσει...

ΣΤΑ ΛΑΔΑΔΙΚΑ

Τά νόμινα γώτα στα Λαδάδικα
μαζεύουν κάθε βράδυ τα ναύγια
Έδώ ή πόλη δέν έχει άλλζει
βρίσκεις τα δωμάτια του έρωτα
όπως τά είχες άφησει

Στή μέση τό κρεβάτι
 δίπλα τό κομοδίνο μέ τό πορτατίγ,
 στον τοίχο ή κρεμάστρα γιά τό σαουναί
 κι ή κρεμάστρα γιά νά λύσεις τά κορδόνια σου
 Όμως πάνω στή παλιά ταπετσαρία μέ τίς μαργαρίτες
 κολλήσανε καινούργια
 και στή θέση τής γνωστής μου Λίτσας
 είναι τώρα ή Πέγκυ
 νά κλαινοβγαίνει μέ τά διαφανή στό σαλονάκι

Έδεσα τά κορδόνια μου και βγήκα στον δρόμο,
 τό άεράκι τής θάλασσας δρόσιζε τό πρόσωπό μου
 και γέμισε τό στήθος καθαρό άέρα

-----☆-----

Κώστας Ριτσώνης

HOTEL HELLAS

SINGLE 1800	DOUBLE 2650
TRIPLE 2300	ROOF 300

Όσοι έχουν κουράγιο
 και κοιμούνται αντιπύζοντας τ' αστερία
 πληρώνουν τό λιγότερο

γιά τά ξενοκάρια
 λογική ή τιμή

τά ίφενια τρίγωνα
 είναι οίονομια

μά όσοι ταξιδεύουν γεμάτοι μοναξιά
 ξεπουπουλιάζονται

☆

«Ζούλα χίναν οι λουλάδες
 τά ξεροτσιμπουια
 κι οι παλιομπαυλαμάδες...»

λέει ο δίσκος στην πειρατική έμπορη
 που διακηρίζει οίονομια
 στα καλύτερα παράλια
 του Όρωπού

Καλά κάνουν και βάζουν κασιουλίδια,
 οι φυλακές μοντά στα έξοικια
 είναι γεμάτες κασιουλίδες

☆

Βαρέθηνα τον θόρυβο
 των τραγουδιών
 Νοσταλγώ την σιγαλιά
 των σοικμάτων

☆

Τούς κοροϊδεύουν τά παράλια

(11)

μέ τά περσινά σκουπίδια
 και λωσορίζουν
 γέτος τούς τουρίστες

☆

Άδεια πνιγκιες
 μικρή ματσαρίδα

στα πιάτα
 είχε του πουλιού τό γάλα
 κι έσύ κολλήμισες στην σαλαμούρα
 γιά νά γας ζαλμυρισμένο τελερέ

Βασίλης Ίωακείμ

ΑΘΕΛΑ ΜΟΥ

Δέν βγαίνω πιά στην πρύμη όταν φεύγωμε,
 μά ούτε και στην ηλώρη, όταν γτάνουμε.

Γιά μένα,
 (χρόνια ναυτιός στα ποντοπόρα)

τούτα τά μέρη όλον πιγαίνουμε,
 δέν είναι ή Ήθάκη.

Είναι οι κώρτες των κυλιώων ή τής Κίρκης
 όλου οι άνεμοι μέ έριζαν κωρίς νά θέλω.

ΟΙ ΠΑΝΑΓΙΕΣ ΤΩΝ ΛΙΜΑΝΙΩΝ

Οί Παναγιές των λιμανιών
 σαν γτάνει τό μαράβι
 γδύνονται και στολιζονται
 γιά νά δεχθούν τούς γιούς τους.

ΣΤΟΥ ΚΟΥΦΟΥ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ

Τά θήματα μου μέ έφεραν και πάρι
 στού κουφού την πόρτα.

Χτυπάω μία, χτυπάω δύο,
 χτυπάω έφτά και δέκα

και νά που ή πόρτα άνοιξε...

Η ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ

Δώδεκα αδέρφια ήμασταν. Κι ήμουνα ανάμεσα
 στους δώδεκα ο πιο μικρός. Γι' αυτό και μέ άγα-
 πούσε ο πατέρας.

Μου' δινε μαγαρέτες και λουλούδια κι έλεγε:
 «Νά δώσουμε στους άλλους νά ... καταταθούν
 κι ότι άπομείνει είναι δικό σου».

«Δέν θέλω έχώ πατέρα», του' λέγα,
 «θά βρω έχώ τον τροπό».

Μας τόνε πήραν ζαφνικά.

Δέν πρόμαμε νά κάνει μοιρασιά.

Τριάντα μόνο άργύρια έβριμακε στο σεντούκι. www.24grammata.com

Πέσαν γ' αδέρφια
Μά έμετέ είναι πού τ'α κάλυσαν.
Άλλος ζητούσε έργατικά, άλλος τ'α πρωτοτόμια
κι οι κοπελιές μας πανωροίμια.
Μήν πει κανείς πώς λέω ύπερβολές
Πέσαν μακαίρια και κουμπούρια
κι όλοι χαθήκανε.
Και μου' μείναν τριάντα άργύρια,
Τι νά τ'α κάνω; Καταραμένα ήταν.
Τ'α λέταζα στα χέρσα χωράφια μας
και πήρα τ'α παραβία.

Κι ός λέν οι άλλοι
πώς έγω τούς σιότωσα.

-----☆-----

Ειρήνη Μωμοδίου

Σέ ζισιόνισα με τ'α χείλια μου,
σε σφουγγάρισα με τή γλώσσα μου,
σε τύλιξα με τ'α χέρια μου.
Είσαι, λοιπόν, έτοιμος για πούλημα.

☆

Γιατί μου ζητάτε να κάνω
την καρδιά μου σίναμα,
τους έρωτες μου αριθμούς με κρημλία.
Για να σβύνουν εύνοια;

☆

Τό σχήμα της άπουσίας σου γεμίσει τό κινό μου
τώρα πού έφυγες.
Μιά λύπη ρενετή και χλιαρή
τρέμουλιάζει μέσα μου.
Μου φτάνει ως τ'α γόνατα
και τό τασάκι γεμίσει συνέχεια άποτσιχαρα.

☆

Καταλαβαίνω... μουρμούρισε ό άντρας μου
ένω σιεφτόταν τό άπογευματινό του ραντεβού.
Καταλαβαίνω... είπα άφηρημένα στο παιδί μου
ένω σιεφτόμουν τι θα μαγειρέψω αύριο.
Αυτή τή λέξη τή λέμε συνήθως όταν θέλουμε
να δείξουμε πώς δέν καταλαβαίνουμε.

☆

Παστίγω μάταια να θυμωθώ τ'α χαμένα πρόσωπα
πού θουλιάζουν σιεφασμένα άπ' τή σόμνη του καρπού.
Μά κείνα χάθηκαν όριστικά σαν τις σελίδες
άπ' τ'α ήμερολόγια έπαρκιακών συλλόγων.

☆

Το κρασί είναι κόκκινο σαν τό αίμα μας,
σαν τις ιδέες του γείτονα μας,
σαν τό έζώφυλλο του μανιέστου.
Τό πίνουμε με σόδα ή κόμια κόλα (42)
και σπαταλάμε όλη τήν άγάπη μας για κόκκινο
μέι στην ταβέρνα.

☆

Σήμερα δίψουσα και σου ζήτησα να με δροσίσεις.
Δέν είχες τίποτα για μένα.
Σήμερα κρύωνα και σου ζήτησα να με ζεστάνεις.
Αδέν έλέει;» μου είπες ό ήλιος μου σιγά σιγά
κλωμαίνει;».

Κι ό φταίτης είμαι έγω πού τόν νόμιξα παντοτινό.
Ή ζεστασιά και ή δροσιά άμείβησαν για μας.
Στό μέτριο κανονίζουμε τό αήρ-κοντίσιον
κι άπολαμβάνουμε άστικά
τόν κλιαρό έρωτά μας.

-----☆-----

Βαγγέλης Νικολαΐδης

ΦΥΛΑΚΕΣ

Μπαινοβγαίνω στις φυλακές σας.
Φορώ πάντα τό ίδιο μωστουράκι.
Τραγουδάω τό ίδιο ρομαντικό τραγουδάκι.
Είμαι μεγάλος πια για ν' αλλάζω,
έξ' άλλου έτω δημιουργήσει τέσσι ύποτιρώσεις
στον έαυτό μου.
Μπαίνω στις φυλακές σας χωρίς άποτσιχαρα
στις τσίπες.
Είμαι κόνος κι άπροστάτεντος, αλλά έλεύθερος.

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Σέ θέλω άπόψε να προσπαθεις
να βρεις αίτιες να παραληλησεις
τις άγωνίες και τις νοσταλγίες.
Είδα μέσα σε μία παλιά φωτογραφία
να στενώνει ή άπόδραση άπ' τόν άπουζισκό.

ΑΡΙΘΜΟΙ

Χαμογελάτε παρακαλώ.
Ένας ήλεκτρονικός ύπολογιστής
έβγαλε στα ύπόγεια μιας δικόσιας ύπηρεσίας
τόν μέσο όρο ζωής
και τό κατ'α μεγάλην είσοδήμα.

ΕΣΕΙΣ ΚΙ ΕΓΩ

Ξεφεύγω άπό τό άρκείο σχήμα
με τις ύπερθετικές άναλογίες.
Σ'αί άλλίγω με τήν εύσια πού προστατώς
άπ' τό σάισμα.
Είρωνεύομαι με νοήματα πού θυμίζουν άραγματιμότητα
Είμαι βαρένος με τ'α κρώματα του κοζέμου.

Ἀπασχολημένος με πολλές δουλειές

Ἀπασχολημένος με πολλές ἐπιγούσες δουλειές
ξέχασα
ὅτι ὁ μαθῆνας
πρέπει νὰ πεθαίνει

ἀνεύθυνος
ἀμελοῦσα αὐτὸ τὸ μαθῆμον
ἢ τὸ ἐπιτελοῦσα
ἐπιπόλαια

ἀλλὰ ἀπὸ αὔριο
τὰ πράγματα θὰ εἶναι διαφορετικὰ
θ' ἀρχίσω προσεκτικὰ
μὲ φρόνιμη αἰσιοδοξία
χωρὶς νὰ χάνω καιρὸ

Ξεφορτώνουν τὸ φορτίο

Ἔρχεται σὲ σῆς
καὶ λέει

δὲν εἶστε ὑπεύθυνοι
οὔτε γιὰ τὸν κόσμο οὔτε γιὰ τὸ τέλος τοῦ κόσμου
τὸ φορτίο τραβήχτηκε ἀπ' τὴς πλάτες σας
εἶστε σὰν παιδιά καὶ σὰν πουλιὰ
πιχναίνετε, παίζετε
καὶ παίζουν

ξεκνοῦν
ὅτι σύγχρονη λοίμωξη
σικραίνει ἀγῶνας γιὰ ἀθανάτι

Γέλια

Τὸ κλουβὶ ἔμεινε κλειστὸ
ῶσπου, μέσα, ἕνα πουλί ἔσπασε τὸ αὐγὸ του

τὸ πουλί περίμενε κλουβὸ
ῶσπου τὸ κλουβὶ
σιουριασμένο ἐστὶν σιωπῇ
ἄνοιξε

ἡ σιωπῇ θάστυξε
ῶσπου ἀκούσαμε γέλια
πίσω ἀπὸ μαῦρα σῶματα

Λήδα

Ἡ Λήδα με γερὰ
μαράτσα
καὶ μηροῦς

Ἡ Λήδα ωτεσμένη
θάνω στὸ μαλακὸ σῶμα
τοῦ δουλιού της

τὸ κεφάλι της ριχμένο πίσω
ἕνα μυστηριώδες κακόγελο

ἀπουσα
ὑποχώρηος

Ξεπόλησα μαυρὰ της
ἐπρώχτηια
στὸ πλάι

αἶμα
κῶλμοι
ἀπὸ
τὰ κείλια καὶ τὴν γλῶσσα μου

Μεταφορῶσεις

Ὁ μικρὸς μου γυιὸς μπαίνει
ἐπὶ δωμάτιο καὶ μου λέει:
«εἶσαι γύπας
εἶμαι πορτινός»

παρτάω τὸ θεῖο μου
γτέρὰ καὶ νύκια
μου γυτρώνουν

οἱ ἀπειλητικὲς σιγὲς τους
τρέχουν ἐπὶ τοῖκου
εἶμαι γύπας
εἶναι πορτινός

«εἶσαι γύπας
εἶμαι κατσίκι»
Περπατῶ γύρω ἀπὸ τραπεζι
καὶ γίνομαι γύπας
τὰ τῆρμα ἐπὶ παράθυρο
λαμπυρίζουν ἐὰν συζητῶντα
ἐπὶ σοστάδι

ἔνω τρέχει ἐπὶν μητέρα του
ἀσφαλῆς
τὸ κεφάλι του κρυμένο ἐπὶν ζεστασιὰ
τοῦ φουστάνιου της

Ἡ ἐπιστροφή

Ποτὲ μου δὲν θὰ ρθῶ σὲ συμφωνία
μὲ μηριὰ ἀπ' τὰ ποιήματά μου
ὅσο περνοῦν τὰ χρόνια
Ἄν μπορῶ νὰ συμφωνήσω μαζί τους
ὄμω δὲν μπορῶ καὶ νὰ τ' ἀπαρνηθῶ
εἶναι κενὰ ἀλλὰ εἶναι διὰ μου
ἔγω τους ἔδωσα ζωὴ
φοῦνε μαυρὰ μου
ἀδιάφορα καὶ πεθαμένα
ἀλλὰ θὰ ρθεῖ μιὰ ἐπιγμὴ πού ὅλα μαζί
θὰ ὀρμήσουν πίσω σὲ μένα
τὰ πετυχημένα καὶ οἱ ἀποτυχίες
τὰ σακάτια καὶ τὰ τέλεια
τὰ χελοῖα καὶ τ' ἀποκηρυχμένα
ὅλα τους θὰ κολήσουν μέσα μου

.....
ἡ ἀπουσία
τῆς σάρμας
εἶναι ἡ περιγραφή τῆς ἀγάπης
σ' ἕνα πορτινὸ ἐρωτικὸ ποίημα

Ντ. Λώρενς

Τίποτα να γλυτώσεις

Τίποτα να γλυτώσεις δεν υπάρχει,
τώρα όλα έχουν χαθεί,
ευτός από 'να κουκουτέι νοσταλγίας στην καρδιά,
πολύ μικρό,
σαν το μάτι της βιολέτας.

Πνεύμα φωτιάς

Γέρος είμαι.
Σας ξεβταίνουν οι φωπές αυτές;
στη μέση απ' αυτές τις φλόγες μάθομαι
και τα δόντια μου χτυπούν.
Πού θε να γύριζα για ανέσεις.

Άιου μιά μπάντα

Μιά μπάντα παίζει πολύ ηρώ
μα είναι μόνο δυστυχισμένοι άνθρωποι
που κάνουν θόρυβο για να ηνίζον
τη διμή τους εσωτερική καμφορμία και τη διμή μας.

Ένα μικρό γεγυάρι, αρμετά ήσυχου, αιουμπάει και τραγουδάει
στον εαυτό του, τη νύχτα,
κι η μουσική των ανθρώπων είναι σαν ένα ποντίκι
που ρουανίζει, που ρουανίζει,
που ρουανίζει σε μια ζύλιτη παγίδα παγιδευμένο.

Έμι Λόουελ

Φθινόπωρο

Όλη τη μέρα κοιτάζα τα κόκκινα φύλλα του αμπελιού
να πέφτουν στο νερό.
Και τώρα στο φεγγαρόφωτο πέφτουν αιόμα,
δαντελωμένο με ασήμι μάθε φύλλο.

Μανουέλ Ματσάδο

Θάνατος, ύπνος

- Γιέ μου, για να ξεμουραστεις,
πρέπει να κοιμηθείς,
να μη σιέγτεσαι,
να μη νοιώθεις,

- Μάνα, για να ξεμουραστώ,
να πεθάνω.

Εμίλιο Πράδος

Γαλήνη

Γυρίφο ουρανόσ,
κόκκινο κώμα.
Απο τη μιά ελπία στην άλλη
πετάει η τείχλα.

Το απόγευμα υπάρχει ένας βάτραχος
σταχτής και χρυσαφένιος.

Γυρίφο κώμα,
κόκκινος ουρανόσ.

- Έμεινε το γεγυάρι μπηδεμένο,
στον ελαιώνα.
Έμεινε το γεγυάρι ξεχασμένο.-

Φερνάντο Βιγιαλόν

Σαν φύγεις και μ' αφήνεις
σαν καρβίδα που την αφήνει η θάλασσα στις
πέτρες μένω

Αντίο, γατούλη Μιγκέλ,
μασκώτ των ναυτιιών
του πλοίου Σαν Ραφαήλ

☆

Φύλλα που ο άνεμος τα παίρνει...
Ένα φύλλο είμαι για σένα.
Δε σιέγτεσαι.

Θαλασσινέ αέρα
μην είσαι έτσι,
μην παίρνεις
τ' άσπρα γιασεμιά
του πράσινου κήπου.

☆

σε είδα και δε σ' είδα
τό ηρώ, «όχι»
το βράδυ, «ναι»
- ναι, ναι, ναι,
- ναι; -όχι, ναι.
ούτε σε είδα, ούτε δε σε είδα.

είμαι ένα χρυσοψαρο
στη γιάλα σου.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΔΟΥΚΑΡΗΣ

ΣΤΟΥΣ ΠΕΝΤΕ ΔΡΟΜΟΥΣ

Σέ εἶπανε Θεό και δέ Σέ ωϊότεψα,
γιατί ἄν ἦσουν
θάχες φόβο, θάχες τρόμο, θάχες ντροπή,
βέβαια και θάχες ντροπή,
γιατί ἄν ἦσουν,
θά Σέ λυπόμουν
Σέ εἶπαν Ἐπανάστασι και Σ' ἀπολούθησα,
ἤθελα νά γκρεμίσεις, ἤθελα νά χτίσεις,
ἤθελα νά τελειώσεις και ν' ἀρχίσεις,
ἤθελα ν' ἀλλάξεις
και Ἐσύ και Ἐγώ -
και μ' ἀφίσεις στους πέντε δρόμους.

ἔγερση

IV

Συκώρεσέ με Ἐπανάστασι·
ἔγω εἶμαι κορμί και Ἐσύ εἶσαι ἴδια,
ἔγω εἶμαι αἶμα και Ἐσύ εἶσαι ἄρκις,
ἔγω εἶμαι πάθος και Ἐσύ ἀταραξία,
ἔγω εἶμαι ζωή και θάνατος
και Ἐσύ μονάχα ζωή και ἔτσι θάνατος,
συκώρεσέ με Ἐπανάστασι -
ἔγω ἔχω πονέσει περισσότερο ἀπό Σένα.

ΟΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

Παράλογη μελαγχολία μέ ζεσήμωσε
προχτές πού ἔφαγα
παλιά χαρτιά τοῦ Κόμματος
και υἱτρινές φωτογραφίες·
μία σύμπτωση μέ βύθισε
και ἀναστατώθηκα
μέσα στις υἱτρινές φωτογραφίες·
ἔβλεπα πόσα χρόνια ἔλαβαν σήματα:
ἀπό τό μέτωπό μου πού ἀλάωνε,
ἀπό τά μάτια μου πού βάθαιναν,
ἀπό τά χέρια μου πού γίνονταν
ὄλο και πιο δίσταχτιά.

Θέλισα νά ξεφύγω στό τοπίο:
νά ξαναπλαγηθῶ στό θόρυβο τῆς θάλασσας,
πάλι νά αἰκμαλωτισθῶ
μέσ στις πυννές δημολογίες τῆς θάλασσας,
μέσα στις νύκτιες ὑπόμωφες σιωπές της·
θέλισα νά ξεφύγω στις διαβηλώσεις,
στις νόμιμες σιμαῖες, στό ἰδεώδη λάβαρο:
συνθήματα μέ ὤριμες διευδιμήσεις,
χέρια ὑψημένα και ἀνθρώποι,
πού ἤξεραν ἄλτιστα πῶς νά δοθοῦν,
σά νά ζητοῦσαν νά δοθοῦν στό θάνατο.
θέλισα νά ξεφύγω, μέ κρατοῦσαν,

ὄχι τό μέτωπό μου πού ἀλάωνε,
ὄχι τά μάτια μου πού βάθαιναν,
ὄχι τά χέρια μου πού ἔδειχναν στά γανερά
πῶς δύσμορα πιά σήμερα ἀποφασίζουν·
μέ κρατοῦσαν τά ἐρηλωμένα ἔνδυματά,
μέσα σέ τόσα χρόνια, ὄλο τά ἴδια ἔνδυματά:
ἔβλεπα τό σακελάκι μου εἰς τὴν ἔσχατη ὑποδούλωσι,
τοῦ ἀγκωνί, τά δυσαρτέτημένα πέτα,
τό παντελόνι μου ἄκαρο, γονατισμένο -
ἀρχισα, δυνατά, νά σφιέτομαι τή γτώχεια,
τή γτώχεια τή βαθειά, πού δέ διαηαρτύρεται.
Μά πιο πολύ ἀπ' ὄλα, ἀρχισα νά σφιέτομαι
τά ὑψηλά μου ἰδανικά,
τά ἴδια πάντα ἰδανικά, μέσα σέ τόσα χρόνια·
νά σφιέτομαι πῶς γτώχηναν, πῶς γύραναν,
πῶς κούρτωσαν τραυματισμένα ἀπ' τή γθορά
σαν τά ἐρηλωμένα ἔνδυματά·
ὑβτερα, βέβαια, σφιέτινα και ἄλλα,
πολλά ἀνόμη ἄλλα, ἠρωικά και πένθημα,
μέσ ἀπ' τίς υἱτρινές φωτογραφίες,
πού δέν τό παραδέχομαι νά τά δημολογήσω·
ὄχι, δέ θά παρεδεχτῶ ποτέ
νά τά δημολογήσω.

Η ΤΡΟΠΙΚΗ ΒΡΟΧΗ

Ἐδῶ πού ἀρχισε ἡ τροπική βροχή
και τό κῶμα σπαραξί, ἀφίλιτο·
τό τζάμι ραγίζει,
τό κλαδί τ' ἀνθισμένο
πέφτει στό γόνατο· ὄχι, δέν ἔγταιζει,
ἔτσι, δέν ἔγταιζει.

Ἐδῶ πού ἀρχισε ἡ τροπική βροχή,
πῶς νά σταθῶ ἀνατράσπιστος
μέσα στό ἀφίλιτο νερό, πού δέ χυωρίζει,
οὔτε πῶς ἀρχισα ἐλάνω στό βορρά,
οὔτε πῶς κούρτωσα μέ εἰς τὴν περιοχή του·
ὄχι, δέν ἔγταιζει, ὄχι, δέν ἔγταιζει.

Ἐδῶ πού ἀρχισε ἡ τροπική βροχή
και ὁ καλασμός κλαξάει, μέσα στό γάθος·
ὁ καλασμός πλησιάζει, τό νερό πλησιάζει,
δέ θρίσω διίξοφο ἐλάνω στό βουνό -
πῶς νά σταθῶ ἀθῶος και ἔρικρος,
ἐλάνω στό βουνό.

ΤΑ ΔΕΝΤΡΑ

Ἄλλοι παρατιροῦν στό δέντρα τά φυλλώματα,
ἄλλοι ψάχνουν ἐπίμονα γιά τοὺς καρπούς·
ἀουσσα εἰδικούς νά ψυθιρίζουν ἔννετα
πυννές λατινιές ὀνομασίες·
εἶναι και ἐκεῖνοι πού ἀποθλέπουν
στό ἀντίτιμο τοῦ κορμοῦ
και μερικοί πού ἀποζητοῦνε τή σιὰ
στις πιο ἡλιοψημένες μέρες.
Ἐγώ εἶδα τά δέντρα μέ τοὺς κρεμασμένους -
και τότε
και τώρα πού παρατιρῶ τά δέντρα:
εἶναι, γὰ δέντρα μέ τοὺς κρεμασμένους.

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

www.24grammata.com

Ἐδῶ σου καθε χάρτης αἰσθάνεται ἀποκαρδίωση,
 τὴν ἔσχατη λεπτομέρεια,
 ἐπὶ ἀδιόρατο Lyttelton.
 Ποιῶ χάρτης θὰ διέσχιζε τὸν ποδ' ἔκρωμο καίμο,
 μ' ἐρείπωμένη τὴν καρδιά
 με ἑκατὸ χιλιόμετρα τὴν ὥρα,
 γιὰ τὸ ἀδιόρατο Lyttelton.
 Λίγα πέρηφανα πεῦμα μονάχα ἐπὶν πλαγιά
 μισὴ πλαγίωμα ἐπὶ ζέουτο σταθμό,
 - Eucoraeus Okry,
 ὄμμα ἢ ἐπιγραφή -
 καὶ κ. Χαραλαμπίου νὰ μιλάει τόσο πειστικὰ
 μετὸν αὐστηρὸ ἑμπρόσωπο τοῦ Immigration:
 - καὶ εἴπατε θὰ παραμείνετε ἐπὶ τῶρα μας,
 ἂν δὲν ἤσασταν ποτέ κερματοκλέπτης.
 ἐπὶ ἀδιόρατο:

Lyttelton, Road House,
 με τὴν ἐλληνικὴν ρετσίνα καὶ τὰ αἰσθήματα,
 - πρῶτη καὶ ἔσχατη καὶ μόνη λεπτομέρεια -
 δὲν εἶχα καθόλου:
 τὸ σῶμα τοῦ ἔρωτος,
 εἶχα ὅμως καὶ,
 ἀνομι πρὸ θαρῶ,
 νὰ μεταφέρω:
 τὸ σῶμα τῆς πατρίδος,
 μέσα ἐπὶν καρδιά μου.

ΟΙ ΚΑΜΗΛΕΣ

Ἐρχονται ρυθμικὰ οἱ καμήλες
 ἀπὸ τὴν ἔρημο,
 με τὰ ζύλινα κουδούνια,
 με τὸ νωκελικὸ τους βόδιμα.
 φεύχουν φορτωμέναι οἱ καμήλες
 γιὰ τὴν ἔρημο,
 ὑποτακτικῶς,
 ἀνυποψίαστες
 καριὰν ἄλλο ἔρημο
 δὲν ἔχουν φαντασθεῖ

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

Ὁ Πέντρο Μιχουελ Καετάνο Καμπράλ
 θὰ φρίσκειται ἐπὶ χωριὸ Βάουας,
 πέρα ἐπὶ νῆσο τοῦ Μαυρικίου -
 με τὸ πλατύγυρο καπέλλο,
 τὴ μόνη πορτογαλικὴ ἀνάμνηση.
 ταξιδεῖαμε δυὸ μέρονιστα ἐπὶ λίμνη Ταχουανιά -
 τὸ ἀγρόπλοιο «Ugundi»
 εἶπε τότε καπετάνιο τὸν Cosmevelion,
 θερμὸ καὶ ἐχυρὸν,
 πού ἔλεγε ἐπίσημα: «εἶπα καφ' ὄνα συναντήσω
 μιὰ τέτοια νυκτερία ἐπὶ λίμνη».
 Στὸ χωριὸ Βάουας τῶρα ὁ Πέντρο Μιχουελ
 ἄραγε θὰ συναντήσῃ ἕνα ἄνθρωπο
 γιὰ νὰ τοῦ πει, λίνοντα, κούρα,

Ἐντελῶς ἀδιάφορα:

«εἶμαι ἔρημος», ἔσει καταλαβαίνετε,
 εἶμαι ἔρημος»,
 λίνοντα, κούρα ἐπὶ κιά τραπέζια καραβίου
 ἢ καὶ ξενοδοχείου,
 «εἶμαι ἔρημος».
 (16)

Ὁ ΠΟΤΑΜΟΣ ΣΕΡΠΕΛΙ

Κοιτάζω ἀπαρχορῆτος τὸν ποταμὸ Σερπέλι
 ληλατεῖ τ' ἀναρριχὰ νερά του
 ἀπὸ τ' ἀπληγετα αἰθιοπικὰ βουνα
 καὶ ἀχόρταχος ἀμυθαίνει κατέβαινοντα,
 πάντοτε μετὰ τὴν ἴδια σιχουριά:
 τουλάχιστον ἔρετος, ἔρετος
 ὁπωσδήποτε -
 ἄλλα δὲν ἔτυχε, μέσα ἐπὶ χρόνια,
 οὔτε κιά φορὰ,
 νὰ γτάσει, μετὰ τὰ ρεῖθρα του, ἐπὶ θάλασσα.
 σὲ κάποιον ἀμυθὰ σιχέτιο,
 ἐπὶ ἀνεπαίσθητο σημεῖο τῆς λίμνης,
 ἢ ἔρημος θὰ τὸν κατασπαράξει.
 Κοιτάζω ἀπαρχορῆτος τὸν ποταμὸ Σερπέλι -
 μέσα ἐπὶ τὸσα χρόνια, ἀράχιστος,
 πάντοτε μετὰ τὴν ἴδια σιχουριά.

ΕΡΩΤΙΚΟ ΔΙΠΤΙΧΟ

2
 Τόσο ποῦ δυστύχησα διπλά ἐπὶ πρόσωπό σου -
 ὅταν κυρίευσαν τὰ δάχτυλά σου
 τὴν πάσχοντα κορμὴ μου
 καὶ μ' ἄφησαν ἐρείπωμένο καὶ ἄεργο
 μπροστὰ ἐπὶν ἀδιάφορη πόρτα σου -
 καὶ ἀνοίξῃ ὁ κόσμος καὶ ἔκλεισε.
 «Μὴ μ' ἐκδιώχεις ἀπὸ τὸν κόσμο σου»,
 εἶπα καὶ γέλασε,
 χωρίς χέρια,
 χωρίς σῶμα
 χωρίς πρόσωπο,
 μόνο τὰ δάχτυλά σου ἀσπίδοφόρα,
 παντοῦ τριγύρω μου.
 «Μὴ μ' ἐκδιώχεις ἀπὸ τὸν κόσμο σου»
 καὶ πάλι εἶπα,
 ὅταν ἐσὺ δὲν ἤσουν
 καὶ ἀνοίγε μονάχος τὸν ὁ κόσμος καὶ ἔκλεινε,
 ἀνοίγε μονάχος τὸν ὁ κόσμος
 καὶ ἔκλεινε.

ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ ΠΟΥΛΙΑ

Δὲν ἔτυχε νὰ μάθω τ' ὄνομά του
 γι' αὐτὸ τ' ἀπομαζῶ:
 θαλασσινὰ πουλιά,
 ἢ ἀγάπη τοῦ ἀποχεύματος
 τὴν ὥρα πού ἐπιστρέφουν,
 ἢ νοσταλγία τοῦ πρῶτονου
 ὅταν ἀναχωροῦν,
 πάντοτε μετὰ τὴν ἴδια τάξη
 ἐπὶ σήματα τοῦ ὀρίφοντα.
 κινουῦνται καὶ ἐπιστρέφουν
 μ' ἕνα αὐτόματο ρυθμό.

Θόδωρος Δραγκιώτης

Παλιμπάραιμι μίτη χιλιάρα
 άν τούσε ο Αΐσωπος
 θα γραφε ένα μύθο για σένα
 και για τους γιούς του Αΐολου
 που τρέχουν πίσω σου
 προσπαθώντας ν' άγγιξουν το πέτσινο μπουζάν σου

☆

Ένα γέλιο
 χτεσινό;
 προχτεσινό;
 έστειλε υπερασμένο από τη χειρολαβή
 στο πρωινό λεωφορείο

☆

Η ζωή του πέρασε γονατιστή
 με φοβισμένες ματιές άναμονής
 μέσα απ' τις Ύδεις θάντα κλειδαρότρυνες

☆

ΣΙΣΥΦΟΣ

Τά φράκια που κουβάλησεις στην άγκυρά
 πληθαίνουν και πληθαίνουν όλοένα
 χωρίς να λιγοστύνουν καθόλου
 αυτά που έχεις να κουβαλήσεις άδωχα

☆

Αθήνα με μεμνιστερία σάς αναβαί
 για την χαμένη άθωότητά σας
 Παλιά ήσασταν τόσο ώραϊοι
 ντυμένοι στις υδμινές χλαμύδες σας
 καθώς ριχνόσασταν τροφή στα θηρία

Τώρα ασυμκμαίνετε όταν διατάξετε
 αρίστε όλοσ του άλλους στα θηρία»

☆

Η θέληση κατεβαίει βουνά
 του έλεγε ο παππούς
 που «σε έφου» δέν ήξερε
 ότι υπάρχουν μπουζντόμς

☆

Οι Σουιδέζικες έφημερίδες μας έρωνώνονται
 πώς τάχα γτύνουμε καιγω στο δρόμο
 Όμως έμεις αντίθετα γτύνουμε πάνω
 προς καθε τι ώραϊο και ύψηλό

☆

Πέρασεσ σάν άέρας φορτωμένοσ με μωροδίτη τω άναΐω
 μά δέν κουντοβάθνιες δίπλα μου
 χαράζεσ σάν ήλιαχτίδα το περίγραμμα τής μέρας
 μά δέν σε κρατίσσα στην παλάμη μου
 Σάν μικρό ρυάκι φοτίσεσ την μόνωση μου
 μά ξεράμυρες άμέσως

— — — ☆ — — — —

(17)

Στις γλέφες μου κολάζει ο θάνατος
 τον νοιώθω όλο και πιο φολύ
 να κωριεύει σιγά-σιγά την ύπαρξή μου
 Κάθε μέρα άνακαλύπτω άλλο νεκρό μέρος
 Η ψυχή μου είναι κωιλωμένη
 γυμνή από καθε έννοια ζωής
 Το μυαλό μου έχει αρχίσει τις διαπραγματεύσεις
 για συνθηκολόγηση
 Η σιέψη, ή μόνη λώτερη και περίγανη κατοχή μου
 άρχισε να με προδίδει
 Γέρος κι άδιάφορος τον περιμένω
 άδιάφορος, ναί! Δέ με λωφεί ή προσμονή του
 Δέν έχω τί δύναμη για να κρινω άν είναι δικαιο
 ούτε να θυμηθώ άν έζησα-ύπάρφα άραχτ ποτέ νέος;

— — — ☆ — — — —

Άννα Πετροπούλου-Hellnei

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τα παιδιά δέν είναι σύμβολα άθωότητας
 ούτε μελλοντικής έλπίδας
 δέν είναι έμπορα, χαριτωμένα
 όταν παίζουν τα παιχνίδια τών γονιών τους

ΗΜΙΘΕΟΣ

Και περπατούσε όλομύναχος
 πάνω στη μαύρη γη και δέ μιλούσε
 γιατί άνηκε στο γένος τών άγγέλων
 Τόν ύποψιάζονταν μόνο από το θείο ζωσ που άνέδυε
 έπειτα σάν άνοιχεν τα ουράνια
 κινττώντας πίσω τους ανθρώπους
 κανότανε με τα χρώματα του
 μέσ στο ζωσ που τον μαγνέτιζε

ΣΠΑΝΙΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Σάν τά μικρά άγριοκούλουδα
 με σπάνιο άρωμα, χρώμα, σχήμα
 έπάνω στα ψηλά βουνά
 κρυμμένα στις καρδιές
 είναι μερικοί άνθρωποι
 με σπάνιο άρωμα, χρώμα, σχήμα

Η ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ

Όταν δέν μιλούσαμε σκεφτόμασταν
 ή καταπίεση λειτουργούσε θετικά μέσα μας
 όταν πνιγόμασταν απ' τη τυπικότητα
 και τις γελοίες άξίες του καιρού μας
 γότρωναν γιφρά στού ώμωνσ μας
 αετούσαμε στο ύπερπέραν
 έμετ ήμασταν έλεύθεροι, δημιουργούσαμε

Η ΕΠΑΦΗ

Όταν σε ψιλαγώ μεσ στο σισοτάδι
 σ' άγγιζω με τη μνήμη μου
 Αύτή ή επαφή είναι ή μόνη άληθινή
 ή πραγματικότητα είναι μόνο μια στιγμή όλτιμη
 κι άνολοουσι ή έλπιμη σαινή

Η ΠΡΩΤΗ ΜΕΡΑ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ

www.24grammata.com

Μέρες και νύχτες φαγερές
 περιμέναμε να ρθει αυτή η νύχτα
 Έναστρος ούρανος
 Έλνε όλα τα μυστήρια της ζωής
 και της ύπαρξής μας
 Την άγια αυτή νύχτα
 η αγάπη και ο έρωτας ζύνησαν
 στις ψυχές των ανθρώπων
 νοσταλγίες παλιές
 Η Αφροδίτη ωέταζε τα πέλα της
 η μαγεία του χυμού κορμιού της
 απλώνοταν στην ατμόσφαιρα
 και μεθούσαν τα πλάθη

Άγγελικη Μαυρή

ΣΗΜΕΡΑ

Σήμερα μαγειρέφα ποιηση
 1/4 κουταλάκι φαντασία
 1/2 ψυχής
 και ένα μιλό πιερα...

Η ΜΠΕΖ ΚΑΛΤΣΑ

Ο κόσμος περνά, χάνεται
 φιλοσοφεί, σιοτώνεται,
 πεθαίνει, χαιρείται...
 κι έχω φάκνω
 να βρω το ταίρι
 της μπίζ καλτσας

Frantz Kafka: 7 άφορισμοί

Μετάφραση Γιώργος Βαμβαλής

Πάρχουν δύο ανθρώπινες κύριες άμαρτίες, από τις οποίες προέρχονται όλες οι άλλες: άνοσημονη για και άμελεια. Έξαιτίας της άνοσημονίας διώχτικιαν από τον παράδεισο, έξαιτίας της άμελειας δέν έπιστρέφουν. Ίσως όμωι ναάρχει μόνο μία κύρια άμαρτία: η άνοσημονία. Έξαιτίας της άνοσημονίας, διώχτικιαν, έξαιτίας της άνοσημονίας, δέν επιστρέφουν.

Τό ζωο άρπάζει από τα χέρια του κυρίου τό ματι-γιο και ματιγώνεται μόνο του, για να γίνει κύριος, και δέν ξέρει ότι αυτό είναι μία φαντασία, τό προαλλείται από έναν καινούργιο κύριο τό ματιγιο του κυρίου.

Γά κυνηγάρια σουλιά παιζουν άκόμη στην αλλη αλλά τό θύραμα δέν τους ξεφύγει, όσο πολύ κι έν τρέχει κύβλας μέσα στα δάση.

Ένα κλουβί κήγε να φάει ένα πουλί.

Όλοια φεύκτες γι αυτόν τον κόσμο.

Όλην ένα δρόμος τό φθινόπωρο: δέν έχι άκόμη αλλά καλά σιοουιστεί, γκίμει πάνω από τα ξερά φύλλα.

Δέν είναι ανάγκη να έχεις από τό βόιτι. Μείνε στο τραπέζι σου και άφουγκράσου. Ή μήν ά- (18)
 φουγκράζεσαι, περιμενε μόνο. Ή μήν περιμένεις καθισσε έντελώς ήσυχου και μόνο. Ο κόσμος θα σου προσεγερθεί για άποαδωψη, δέν μπορεί να κάνει άλλιω, έκστατικός θα μουδουριαστεί μπροστά σου.

Διάβασμα και τσιγγουνιά

Είναι τρομερό για ένα συγγραφέα τό να μην διαβα-ζει βιβλία. Κι άνομα πιο τρομερό τό να μην άχο-ράζει βιβλία... Διαβάδι τι θα άπογίνουν οι βιβλιονώ-μηδες που από αυτούς περιμένουμε:
 να μας προβάλλουν (βιτρίνα κλω)
 να μας εκδώσουν
 να μας κάνουν παρέα (είδινα τις παλιήτριες);
 Και τώρα μήν μου πείτε ότι δέν έχετε λεφτά. Τόσα σου-βλατζιδινα γύρω άπ' την θρόνοια και τον βαρδαρη έχετε τροφοδοτήσει με κέρματα. Μασουλώντα, άνοστε και τό τραγούδι:

Αυτό που έπαθες να μην τό ξαναφάθεις

Μ - κι-άπ' την θρόνοια πιά -

τον βαρδαρη

να μην ξαναπράσεις

Όμωι η τσιγγουνιά σιγουαίει. Δύσμορα τηλώνεσαι για ένα βιβλίο. Δώστου τράμει από φίλου. Ή τό πολύ πολύ φωνίσεις καμιά εύκαιρία από τα κα-ροτσιαία. Οί κτηνέι του εκδόμεις κάρχαρη την βιβλιοθήκη σου.

Σταρατάς και σε κατι περίπτερα της Πατρίωι η της Αναδιμίας. Πουζούν έργα του τείκωφ μέσα σε φελατινα (για να μην τα φάει τό καισαεριο). Τα ρήραζε γιατι τα θωρεϊς οικονομικα.

«Αν άχαπούσες τό βιβλίο θα τό υπολόγιζε πιο πολύ από τα σουβλάκια, τα μπουφουμισιδινα, τα ταβερνάκια...» μου λέει κάποιος φίλος μου.

«Όποιος αγαπάει κατι τό πληρώνει...»

Γιαλιετόροι περιμένει ο Καφκα στην προθήκη για να τον άγοράσεις... μια ζωή βουρλιόκτης μέ στην υπαλληλική του μοναζιά για να έταξει τό πνεύμα του πάνω στο καρτί... Τι περιμένεις τσιγγούνη; Με μία κίνηση μπορείς κι έσύ να γίνεις μέτοχος στο ταξίδι του όλη και κιχιάδες άλλου...

Ξ κλώσου λοιπόν.

* η δεύτερη συνάντηση κτών φίλων» (σελιδες μέχρι και ...) έγινε τον Μάρτη και Απρίλη του 1988. Αρχικά φωτοτυπήθηκε τουλάχιστον 13-15 φορές.

* Από τις Άγγλικές τους μεταφράσεις του Adam Czerniawski μεταφράστηκαν τα ποιήματα του Różewicz... από την Άγγλική μετάφραση της Elaine Feinstein τό ποιήμα κως Akkmadurina.